

КОРАНЪТ

ИЗТОЧНИК НА ЕНЕРГИЯ И МЪДРОСТ

Аллах Теаля е удостоил с милостта си хората и в частност мюсюлманите. Не е тайна за никого, че един от начините за изразяване на мъдростта и милостта на Аллах са Неговите писания, които са достигнали до хората чрез Неговите пратеници. Естествено писанията с течение на времето са губили своята автентичност, поради което Аллах Теаля е изпращал друг пратеник с друго послание и друго писание, което да съответства на времето и мястото на народа, на който е изпратен. Днес ние знаем за писанията на някои пратеници, но за някои не знаем. Така например знаем за писанието на Муса (aleyхисселям), писанието на Иса (aleyхисселям) и т. н. Знаем също, че Ибрахим (aleyхисселям) също е получил писание от Аллах Теаля, но днес вече не е възможно да се намери. Това положение е продължило през цялата човешка история до времето на Мухаммед (aleyхисселям), който е удостоен с получаването на Коран-и Керим.

Всички пратеници на Аллах Теаля са били в състояние да правят чудеса, като по този начин са доказвали на хората своето пророчество. Тези чудеса са били сходни с времето и мястото, където са живели пратениците на Аллах. Неслучайно чудото, което е дадено на Мухаммед (aleyхисселям) е Коран-и Керим. В предислямския период арабите са се славели с красноречие и поезия. Поради тази причина поетите са били на уважение и почит. Това е продължило до идването на Корана, защото Словото на Аллах излиза на преден

план и заема важността на арабската поезия. Тогава поетите не са повярвали, че един техен сънародник, какъвто е Мухаммед (aleyхисселям) е в състояние да съчини такава невероятна поезия. Хз. Мухаммед е бил неграмотен. Ако е бил поет, е щял да стане още от младежките си години, или най-малкото е трябвало да започне да рецитира стихове от ранна възраст, за да може като зрял мъж да стане изкусен поет. Никой от хората около него не бил го чул да рецитира стихове. Как тогава изведнъж той изрича толкова красноречиви слова, които са неповторими и за най-добрите поети? Имайки предвид факта, че поезията по това време е била средство за препитание на поетите, те в никакъв случай не биха оставили без яростна съпротива Мухаммед (aleyхисселям), когото те виждат само като техен съперник. Въпреки усилията им, те не успяват да се противопоставят или дори да съперничат на красноречи-

ето на Корана. Защо? Отговорът е в самия Коран:

„Ако се съмнявате в това, което сме низпослали на нашия раб, донесете една сура, подобна на неговите, и призовете свидетели (помощници) – освен Аллах – ако говорите истината.” (ел-Бакара, 2: 23).

Коранът е низпослан от Аллах, за това арабите не могат да напишат подобна на него сура или аят. Неповторимостта на Корана обаче не свършва до тук. Той е неповторим за учени, изследователи и мислители, които откриват в него чудеса винаги и навсякъде. Ние сме свидетели как наши съвременници правят научни открития, но всъщност въпросните открития са споменати в Корана. Споменавайки тези факти, не казваме, че не е нужно да се правят изследвания на заобикалящия ни свят. Напротив, това е задължение на хората, защото вселената е сътворена за тях, но трябва да разберем, че всичко е сътворено от Аллах, Който е описал

творенията си и тяхната същност, както и тяхното предназначение в Своята Книга. Така че Коранът не ни спира, а ни насърчава и ни помага да изследваме и да изучаваме всичко, което ни заобикаля.

Въпреки научните истини, съдържащи се в Корана, той не е книга на някой профил от науката. Коранът не е само физика, астрономия или биология, Коранът е словото на Аллах – Творецът на световите. Следователно Коранът е книгата, която обхваща всички аспекти на науката и човешкия живот. Това е смисълът на напътствието от Аллах, който не оставя в тъмнина своите раби, а им показва правия път и правилния начин на живот, както и правилния начин на използване на богатата, с които ги е дарил: „Този Коран напътства към най-правото...” (ел-Исра, 17: 9)

Коран-и Керим напътства към най-правото, както в материалната, така и в духовната сфера. Ако човек съблюдава предписанията на Корана в материалната сфера, ще се възползва рационално от дадените му от Аллах блага. Аллах Теаля е подчинил всичко на човека: „Аллах е, Който сътвори небесата и земята, и изсипа вода от небето, и извади с нея плодовете – прешитание за вас, и подчини за вас корабите да плават по морето според Неговата повеля, и подчини за вас реките, и подчини за вас слънцето и луната – усърдни (в движението си), и подчини за вас нощта и деня, и ви дава от всичко, за което Го молите. И ако пресмятате благодеянията на Аллах, не ще ги изчислите...” (Ибрахим, 14: 32-34)

Ролята на човека на този свят е да бъде господар, като се възползва от всички блага, за което трябва да благодари само на Аллах Теаля. Благодарността към Аллах се изразява преди всичко в изпълнение на Неговите повели и в използване на Неговите блага по начин, който Той е предписал: „И яжте, и пийте, ала не разхищавайте! Той не обича разхищавашите.” (ел-Араф, 7: 31)

Нещо повече Аллах обещава да увеличи богатата си за хората, ако те са Му благодарни, тоест ако ги използват според заповедта на Аллах, Той ще им надбави още, а ако не ги използват по този начин, означава че са неблагодарници: „И прогласи

вашият Господар: Ако сте признателни, Аз непременно ще ви надбавя. А ако сте неблагодарни, мъчението Ми е сурово.” (Ибрахим, 14: 7)

Коран-и Керим урежда въпроси, отнасящи се до търговското право, наследственото право, наказателното право и пр. В Корана са уредени и въпросите, касаещи и начина на препитание, както и политически и военни въпроси. Това показва всеобхватността на Корана, която се отнася до материалната сфера на човешкото битие.

Що се отнася до духовната сфера, Коран-и Керим преди всичко обръща внимание на богобоязливостта, която е основата на всички добри нрави, както и преграда пред всички лоши постъпки. Нещо повече, връзката между ибадета и богобоязливостта е регламентирана в Корана, тъй като Аллах Теаля няма нужда от нашия ибадет, а целта на ибадета е ние да чувстваме страхопочитание пред Аллах, а това е постижимо единствено чрез ибадет.

Освен богобоязливостта Коран-и Керим ясно очертава и рамката на добрия човешки характер, като например забрана за лъжата, забрана за прелюбодеянието, забрана за злословенето по адрес на някого и пр. Всички тези норми са свързани с човешката природа, с човешката физиология, както и с неговите възможности: „И обърни своето лице към религията – правоверен, - към природата, според която Аллах е създал хората...” (Рум, 30: 30)

Аллах Теаля е сътворил хората и Той най-добре познава тяхната природа, техните възможности и техните слабости и за това не ги задължава с непосилни или безполезни за тях дела: „Аллах възлага на всяка душа само според силите й...” (ел-Бакара, 2: 286)

Като заключение можем да кажем, че Аллах Теаля е сътворил хората, като ги е дарил с разум, чрез който да разберат повелята в Коран-и Керим, което е вахий (откровение), а когато се съберат откровението и разума се получава мъдростта, за която научаваме пак от Корана: „Той дарява мъдростта комуто пожелае, а който е дарен с мъдростта, е дарен с голямо добро. Но само разумните се поучават.” (ел-Бакара, 2: 269)